

O MAPACH PRASOWYCH

Tematem styczniowego zebrania otwartego Katedry Kartografii Uniwersytetu Warszawskiego były rozwiązania metodyczne na dawnych i współczesnych mapach prasowych. Spotkanie rozpoczęło się jednak od uczczenia chwilą ciszy i wspomnieniem zmarłego Henryka Górskiego, jednego z pierwszych absolwentów Katedry. Punktem wyjścia do dyskusji było wystąpienie dr. Pawła Kowalskiego, który omówił stosowane w prasie rozwiązania metodyczne i graficzne na mapach prasowych od końca XIX wieku. Skupił się na ilościowych metodach prezentacji, gdyż stosowanie metod jakościowych – jego zdaniem – redaktorom map prasowych na ogół nie stwarzało problemu. Właściwie o pełnym rozwoju możliwości w tym zakresie można mówić od lat 30. XX wieku. Wtedy to nastąpił też rozkwit kartografii prasowej, choć stosowana do końca lat 80. typograficzna technika druku bardzo ograniczała liczbę map i ich jakość. Z wkroczeniem w latach 90. ery komputerów i przejściem na druk prasy w technice offsetowej zmieniły się całkowicie możliwości reprodukcyjne. Był to przełom, w zasadzie rewolucja

w możliwościach prezentacji, również kartograficznej. Mapy prasowe zaczęli opracowywać ludzie, którzy nie mieli wykształcenia kartograficznego. Zdaniem dr. Kowalskiego od pewnego czasu, mimo dużych możliwości technologicznych, mamy do czynienia z lawiną źle opracowanych legend takich map (ponad 50%), a nową tendencją jest nawet rezygnacja z legendy (ten zabieg stosuje m.in. serwis infograficzny PAP).

W dyskusji podkreślono, że przykłady błędów na mapach prasowych pokazują ogromne znaczenie metodyki kartograficznej. Co gorsza, niektóre mapy wciąż bywają redagowane w sposób tendencyjny, świadomie wprowadzając czytelnika w błąd. Twierdzenie, że odeszliśmy od okresu stosowania propagandy, zdaniem niektórych, wydaje się nieprawdziwe. Dr Bogdan Horodyski uważa, że obraz sytuacji jest dość nieciekawym. Zaczynaliśmy bowiem od tego, że opracowania chociaż siermiężne, to jednak były przemyślane. Obecnie, niestety, komputerem może posługiwać się każdy, często nie dbając o logikę prezentacji kartograficznych.

ANNA WARDZIAK

KLASYFIKACJA PKD 2007

Od 1 stycznia 2008 r. obowiązująca Polska Klasyfikacja Działalności (PKD 2007) wprowadzona rozporządzeniem RM z 24 grudnia 2007 r. (DzU nr 251, poz. 1885) dostosowująca statystykę europejską do standardów światowych. Od 2 stycznia 2008 r. przedsiębiorcy dokonujący zgłosze-

nia otrzymują zaświadczenia o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej wg nowej klasyfikacji PKD 2007. Zaświadczenia wydane przed 1 stycznia 2008 r. (oraz symbole PKD 2004) będą obowiązywały do 31 grudnia 2009 r. W tym terminie zostaną też przeklasyfikowane firmy zarejestrowane na podstawie PKD 2004. Dla niektórych będzie to oznaczało konieczność zmiany np. statutowych przedsiębiorstw. Nie będzie jednak – jak informuje GUS – potrzeby zmiany numerów REGON, a także wymiany pieczętek, druków i innych dokumentów. Działalność geodezyjna i kartograficzna w PKD 2007 została zakwalifikowana do podklasy 71.12.Z „Działalność w zakresie inżynierii i związane z nią doradztwo techniczne” (przypomnijmy, że w PKD 2004 działalność ta stanowiła oddzielną podklasę oznaczoną jako 74.20.C). Wyszukiwarka kodów PKD dostępna jest na www.stat.gov.pl.

AW

WYTYCZNE GGK DLA MAPY ZASADNICZEJ

W styczniu na stronie internetowej GUGiK ukazała się informacja, że główny geodeta kraju 28 grudnia 2007 r. opublikował Wytyczne Techniczne K-1.8:2007 dotyczące prowadzenia i aktualizacji mapy zasadniczej na terenach objętych wpływami eksploatacji górniczej. Mają one usprawnić i ujednoczyć prowadzenie i aktualizację mapy zasadniczej na tych obszarach. Wprowadzenie wytycznych postulowało od kilku lat SGP. Wytyczne opracował zespół w składzie: Tomasz Białożył, Karol Borkowy, Jan Bury, Alfons Jacko i Kazimierz Juzwa.

JP

LITERATURA

O INSTRUMENTACH GEODEZYJNYCH

Nakładem Wydawnictwa UWM w Olsztynie ukazała się książka pt. „Instrumentoznawstwo geodezyjne i elementy technik pomiarowych” autorstwa prof. UWM Andrzeja Wanica. Podręcznik przeznaczony jest dla studentów kierunku geodezja i kartografia. Obejmuje tematykę związaną z podstawowym sprzętem geodezyjnym (niwelatory, teodolity). Autor omówił także elektroniczne metody pomiaru, wybrane elementy elektroniczne i technikę laserową.

PJW

GEODEZJA DLA STUDENTÓW

Skrypt autorstwa Jerzego B. Rogowskiego i Magdaleny Kłęk pt. „Geodezja wyższa i astronomia geodezyjna cz. I” wydany został nakładem Uczelni Warszawskiej im. Marii Skłodowskiej-Curie. Podręcznik obejmuje zagadnienia z zakresu geodezji wyższej i astronomii geodezyjnej. Zawiera treści wymagane przez obowiązujący standard kształcenia dla studentów kierunku geodezja i kartografia na poziomie studiów inżynierskich. Znajdziemy tu więc omówione m.in. układy współrzędnych: ortokartezjańskich, sferycznych, geograficznych astronomicznych. Są też rozdziały poświęcone: ruchowi obrotowemu i orbitalnemu Ziemi, zjawiskom ruchu dobowego, precesji, nutacji, ruchowi bieguna czy systemom czasu stosowanym w geodezji, nawigacji i astronomii. Podręcznik liczy 80 stron, kosztuje 16 złotych i jest dostępny w sklepie GEODETY.

ŹRÓDŁO: UWMSC

NOWY TOM PUBLIKACJI PTIP

Ukazał się Zeszyt 8 Tomu V „Roczników Geomatyki” wydawanych przez Polskie Towarzystwo Informacji Przestrzennej. Jest to zeszyt specjalny zawierający referaty przedstawione podczas ubiegłorocznego III Ogólnopolskiego Sympozjum „Krakowskie spotkania z INSPIRE” na temat dziedzictwa kulturowego jako elementu geoprzestrzeni. W publikacji umieszczono ponad 20 artykułów. Dotyczą one m.in. modelowania i wizualizacji obiektów dziedzictwa kulturowego.

ŹRÓDŁO: PTIP

